

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6CdoGp/1/2022
Identifikačné číslo spisu:	5718203305
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:5718203305.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne P. U. Š.P., narodenej XX. U. XXXX, X. XXX, proti žalovanému G. F. Š., narodenému XX. P. XXXX, W. XXX/XX, S.G. S., o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva a o vzájomnej žalobe žalovaného o zaplatenie 2 064 eur, vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 10C/51/2018, o dovolaní Generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/44/2022 z 31. marca 2022, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania o mimoriadnom dovolaní vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

Rozhodnutie súdu prvej inštancie

1. Okresný súd Martin (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 10C/51/2018-344 z 13. mája 2021 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“ alebo „rozsudok okresného súdu“) rozhodol tak, že prvým výrokom vzájomnú žalobu žalovaného o zaplatenie 2 064 eur zamietol, druhým výrokom priznal žalobkyni proti žalovanému právo na náhradu trov konania o nároku žalovaného na zaplatenie 2 064 eur v plnom rozsahu, tretím výrokom nepriznal žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania o nariadenie neodkladného opatrenia, štvrtým výrokom žalobkyni priznal právo na náhradu trov konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva v plnom rozsahu, piatym výrokom skonštatoval, že o výške náhrady trov konania žalobkyne rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Rozhodnutie odvolacieho súdu

2. O odvolaní žalovaného proti uvedenému rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením sp. zn. 7Co/44/2022 z 31. marca 2022 (ďalej

len „uznesenie odvolacieho súdu“ alebo „uznesenie krajského súdu“), ktorým prvým výrokom odmietol odvolanie žalovaného proti rozsudku prvoinštančného súdu v časti výrokov I., II., IV. a V., druhým výrokom rozhodol, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. zostáva nedotknutý a tretím výrokom priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. V odôvodnení odvolací súd s poukazom na § 233, § 111 ods. 3, § 362 ods. 1 prvá veta, § 121 ods. 2, § 121 ods. 3, § 121 ods. 4, § 121 ods. 5 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) uviedol, že odvolanie bolo podané po lehote. Zo súdneho spisu mal odvolací súd za preukázané, že žalovanému bol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie doručovaný na adresu uvedenú v registri obyvateľov, ako aj prostredníctvom súdneho doručovateľa. Prvý pokus o doručovanie na adresu žalovaného bol neúspešný, keďže si predmetnú zásielku obsahujúcu rozsudok neprevzal v odbernej lehote. S poukazom na § 111 ods. 3 CSP sa tak uplatnila fikcia doručenia, ktorá mala za následok, že písomnosť sa považovala za doručenie dňom vrátenia nedoručenej zásielky, aj keď sa o nej adresát nedozvedel. Odvolací súd preto zásielku s rozsudkom považoval za doručenie 8. júla 2021. Lehota na podanie odvolania začala žalovanému plynúť 9. júla 2021, pričom posledný deň lehoty na podanie odvolania bol 23. júla 2021 (piatok). Žalovaný podal odvolanie proti napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie 26. júla 2021, následkom čoho odvolací súd pri aplikácii § 386 písm. a/ CSP jeho odvolanie ako oneskorene podané odmietol. Konanie súdu prvej inštancie, ktorým rozsudok žalovanému dodatočne (opakovaně) doručil aj prostredníctvom súdneho doručovateľa 9. júla 2021, odvolací súd posúdil ako irelevantné pre účely posúdenia včasnosti podania odvolania, keďže bolo potrebné vychádzať z údajov prvého doručovania rozsudku. Odvolací súd k tejto veci uviedol, že ak dôjde k ďalšiemu nadbytočnému doručeniu rozhodnutia, nezačne plynúť strane nová odvolacia lehota. Zároveň žalovaný spolu s odvolaním nepodal návrh na odpustenie zmeškanej lehoty a v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali skutočnosť, že v čase prvého doručovania sa z ospravedlniteľných dôvodov nezdržoval na adrese bydliska, a z toho dôvodu si nemohol prevziať zásielku.

Dovolanie

4. Na podnet žalovaného podal Generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej aj „generálny prokurátor“, „dovolateľ“) dovolanie proti predmetnému uzneseniu odvolacieho súdu sp. zn. 7Co/44/2022 z 31. marca 2022, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 458 CSP navrhujúc napadnutý zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Žilina na ďalšie konanie. Generálny prokurátor uviedol, že uznesením odvolacieho súdu bolo podľa jeho názoru porušené právo žalovaného na spravodlivý súdny proces, ktoré malo spočívať v tom, že zásielka, ktorej obsahom mal byť rozsudok súdu prvej inštancie sa súdu nevrátila. V súdnom spise na liste číslo 349b sa nachádza vygenerovaný záznam poštového podniku, ktorý predmetnú zásielku žalovanému doručoval. Vyplýva z neho, že žalovaný si zásielku neprevzal, zásielku poštový podnik súdu nevrátil, ale ju v lehote 30 dní skartoval. Skartovanie zásielky predstavuje neprípustné zničenie súdnej listiny, ktorá má povahu verejnej listiny. Nevrátenie zásielky súdu znamená zmarenie procesu doručovania, ktoré spôsobuje, že fikcia doručovania nie je v súdnom spise osvedčená verejnou listinou a že strana nemôže účinne namietat údaje a obsah nedoručenej zásielky s cieľom vyvrátiť domnienku ich správnosti a preukázať navrhnutými dôkazmi opak. Preto podľa názoru generálneho prokurátora nenastalo doručenie rozsudku súdu prvej inštancie aplikáciou zákonnej fikcie, rozsudok súdu prvej inštancie bol žalovanému doručený až 9. júla 2021, kedy ho osobne prevzal na súde.

5. Dovolateľ poznamenal, že dovolanie generálneho prokurátora je subsidiárnym mimoriadnym prostriedkom a je prípustné len za predpokladu, že strana nemôže dosiahnuť ochranu svojich práv inými právnymi prostriedkami, najmä inými prípustnými opravnými prostriedkami. Podmienku subsidiarity generálny prokurátor považoval za splnenú, a to aj napriek tomu, že žalovaný dovolanie proti uzneseniu o odmietnutí odvolania nepodal, hoci ho podať mohol a skonštatoval, že žalovanému lehota na podanie dovolania už uplynula. Poukázal na nekonzistentnosť rozhodovania Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v otázke subsidiarity dovolania generálneho prokurátora uvedením uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9CdoGp/1/2020 z 29. marca 2022, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej

republiky vyslovil názor, že ak strana podala podnet na podanie dovolania generálnym prokurátorom a sama dovolanie nepodala, hoci ho podať mohla, dovolanie generálneho prokurátora je neprípustné. Opačný názor vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 7CdoGp/2/2021 z 31. mája 2022, kde podmienku subsidiarity považoval za splnenú, keďže dovolanie strany v čase podania dovolania generálneho prokurátora nebolo prípustné. Z uvedeného dôvodu generálny prokurátor navrhol predložiť otázku subsidiarity Vělkému senátu Občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej „Najvyšší súd SR“ aj „najvyšší súd“).

6. Generálny prokurátor poukázal na proporcionalitu inštitútu dovolania generálneho prokurátora vyjadrenú v § 458 ods. 2 CSP, ktorá vychádza z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „EĽSP“) a ktorá musí existovať medzi záujmom na nezmeniteľnosť konečného súdneho rozhodnutia a legitímnym cieľom zásahu. Podľa názoru generálneho prokurátora je potrebné vadu napadnutého rozhodnutia charakterizovať ako fundamentálnu, keďže zásadným spôsobom porušuje právo žalovaného na prístup k súdu. Súd vychádzal z omylu, kedy určité skutočnosti vyhodnotil nesprávne - otázku doručenie súdneho rozhodnutia a tým žalovanému odoprel civilný proces na odvolacej inštancii. Zároveň navrhol vykonanie testu proporcionality, ak Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolaniu generálneho prokurátora vyhovie.

7. K dovolaniu generálneho prokurátora sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že v plnej miere súhlasí s vyjadrením generálnej prokuratúry, z dôvodu procesnej chyby na strane občianskeho súdu nepodal dovolanie pre domnelé zmeškanie lehoty. Podľa názoru žalovaného generálna prokuratúra vec dôsledne preskúmala a odhalila pochybenia na strane občianskeho súdu, ktorého konaním bolo porušené právo žalovaného.

8. K dovolaniu generálneho prokurátora sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá uviedla, že s dôverou ponecháva rozhodnutie o lehote na odvolanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky, v prípade, ak Najvyšší súd Slovenskej republiky uzná za vhodné, aby prebehlo ďalšie odvolacie konanie, nemá v tejto veci žiadne námietky.

Posúdenie veci dovolacím súdom

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“ alebo „NS SR“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie generálneho prokurátora podal oprávnený subjekt v stanovenej lehote (§ 461 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 464 CSP v spojení s § 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie generálneho prokurátora odmietne.

10. Proti právoplatnému rozhodnutiu súdu je prípustné dovolanie generálneho prokurátora, ak to vyžaduje ochrana práv a túto ochranu nemožno v čase podania dovolania generálneho prokurátora dosiahnuť inými právnymi prostriedkami (§ 458 ods. 1 CSP).

11. Dovolanie generálneho prokurátora je prípustné iba za predpokladu, že právoplatné rozhodnutie súdu porušuje právo na spravodlivý proces alebo trpí vadami, ktoré majú za následok závažné porušenie práva spočívajúce v právnych záveroch, ktoré sú svojvoľné alebo neudržateľné a ak potreba zrušiť rozhodnutie prevyšuje nad záujmom zachovania jeho nezmeniteľnosti a nad princípom právnej istoty (§ 458 ods. 2 CSP).

12. Generálny prokurátor podá dovolanie iba na základe podnetu strany (§ 458 ods. 3 CSP).

13. Na konanie o dovolaní generálneho prokurátora sa primerane použijú ustanovenia o dovolaní, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 464 CSP).

14. S prihliadnutím na doterajšiu judikatúru EĽP i Najvyššieho súdu SR zastáva dovolací súd názor, že § 458 ods. 1 CSP pripúšťa interpretáciu, že generálny prokurátor (ak dospeje k záveru o existencii fundamentálnej procesnej vady) je oprávnený podať dovolanie vtedy, ak strana sporu, sama svojou

procesnou aktivitou - v tomto prípade podaním dovolania - nemôže dosiahnuť nápravu procesnej vady alebo nesprávnosti a domôcť sa ochrany svojich práv. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 331/2006, v ktorom Ústavný súd SR vyjadril záver, že ochrana poskytovaná mimoriadnym opravným prostriedkom je prípustná vtedy, ak osoba, ktorá sa domáha podania takéhoto mimoriadneho opravného prostriedku, nemala k dispozícii zákonom dovolené a efektívne prostriedky na ochranu svojich práv a zákonom chránených záujmov (najmä podaním niektorého z opravných prostriedkov vrátane mimoriadnych opravných prostriedkov).

15. Dovolanie generálneho prokurátora predstavuje mimoriadny opravný prostriedok, podľa Civilného sporového poriadku je prípustné iba za predpokladu, ak nápravu nemožno v čase podania dovolania dosiahnuť inými prípustnými opravnými prostriedkami. Z obsahu spisu je zrejmé, že dovolaním napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 29. apríla 2022, pričom nápravu rozhodnutia ku dňu 22. júla 2022 už nebolo možné dosiahnuť inak ako podaním dovolania generálneho prokurátora, keďže proti uzneseniu krajského súdu v čase podania dovolania generálneho prokurátora (22. júla 2022) už žalovaný nemal objektívne možnosť využiť k náprave iný, zákonom dovolený a efektívny opravný prostriedok na ochranu svojich práv a zákonom chránených záujmov (§ 427 ods. 1 CSP). Podmienku subsidiarity preto dovolací súd považuje za splnenú.

16. K návrhu generálneho prokurátora na predloženie veci veľkému senátu dovolací súd uvádza, že takýto postup si neosvojil. S účinnosťou od 1. júla 2016 bol do právneho poriadku Slovenskej republiky zaradený inštitút, účelom ktorého je zjednocovanie rozhodovania senátmi najvyššieho súdu. V zmysle § 48 ods. 1 CSP platí, že ak senát najvyššieho súdu pri svojom rozhodovaní dospeje k právnomu názoru, ktorý je odlišný od právneho názoru, ktorý už bol vyjadrený v rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu, postúpi vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu. V uznesení o postúpení veci odôvodní svoj odlišný právny názor.

17. Postúpenie veci veľkému senátu podľa § 48 ods. 1 CSP nie je na voľnej úvahe trojčlenného senátu. Na druhej strane to ale neznamená, že senát musí postúpiť vec veľkému senátu najvyššieho súdu pri každom nestotožnení sa s názorom vyjadreným už skôr v inom rozhodnutí niektorého trojčlenného senátu. I keď by doslovné znenie tohto ustanovenia mohlo zväzdať a viesť k záveru, že postúpenie veci veľkému senátu je v takom prípade bezpodmienečnou povinnosťou trojčlenného senátu (viď slovo „postúpiť“, teda nie „môže postúpiť“), nie je to tak.

18. Právnu úpravou, ktorá je obsiahnutá v § 48 ods. 1 CSP, sa sleduje cieľ riešiť prípady, v ktorých (trojčlenný) senát najvyššieho súdu dospeje k záveru, že „je“ dôvod na zmenu (na odklonenie sa od konštantnej línie rozhodovania). Senát, ktorý dospeje k tomuto záveru, je povinný postúpiť vec veľkému senátu. Na druhej strane ale účelom tohto ustanovenia bezpochyby nie je to, aby bola veľkým senátom posudzovaná správnosť názoru trojčlenného senátu, podľa ktorého „nie je“ dôvod na zmenu doterajších právnych náhľadov.

19. V danom prípade Najvyšší súd SR preskúmaním predchádzajúcich rozhodnutí o dovolaní generálneho prokurátora dospel k záveru, že prezentovaný názor najvyššieho súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 9CdoGp/1/2020 predstavuje ojedinelý názor na otázku subsidiarity dovolania generálneho prokurátora. Nejde teda o názor, ktorý by bol ustálený v praxi. Najvyšší súd v tejto veci postupuje v súlade so závermi vyjadreným v skorších rozhodnutiach najvyššieho súdu, s ktorými sa stotožňuje (napríklad 1CdoGp/2/2021, 1CdoGp/1/2019, 2CdoGp/1/2020, 5CdoGp/1/2018) a v súlade s týmito rozhodnutiami posúdil subsidiaritu dovolania generálneho prokurátora v tejto veci. Preto vec nepostúpil veľkému senátu v zmysle § 48 ods. 1 CSP, keďže k odklonu mohlo dôjsť práve v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 9CdoGp/1/2020.

20. Keďže dovolací súd k záveru, že dovolanie generálneho prokurátora je (procesne) prípustné, pristúpil k skúmaniu, či generálnym prokurátorom napadnuté právoplatné uznesenie odvolacieho súdu porušuje právo žalovaného na spravodlivý proces, alebo trpí vadami, ktoré majú za následok závažné porušenie práva, prípadne, či potreba zrušiť napadnuté rozhodnutie prevyšuje nad záujmom zachovania jeho

nezmeniteľnosti a nad princípom právnej istoty.

21. Subsidiarita vo vzťahu k dovolaniu Generálneho prokurátora SR znamená, že pred podaním dovolania generálneho prokurátora má vždy prednosť iný prostriedok nápravy; postačí, ak iné prostriedky nápravy nie sú prípustné, a to v čase podania dovolania generálneho prokurátora.

22. Proporcionalita vyjadruje balans medzi záujmom zmeniť rozhodnutie a záujmom zachovať právnu istotu a do rozhodnutia nezasahovať; záujem zmeniť rozhodnutie prichádza do úvahy, ak sú v rozhodnutí alebo v konaní, ktoré mu predchádzalo, závažné fundamentálne chyby spôsobilé zásadným spôsobom narušiť integritu konania.

23. EŠLP vo svojich rozsudkoch vychádza zo záverov Európskej komisie pre demokraciu prostredníctvom práva (Benátskej komisie), ktorá v správe o nezávislosti súdneho systému ako reakciu na právomoc prokuratúry v post-sovietskych štátoch podať mimoriadny opravný prostriedok akcentuje zásadu, že súdne rozhodnutie by nemalo podliehať žiadnej revízii mimo odvolacieho konania, najmä nie prostredníctvom protestu prokurátora alebo iného štátneho orgánu (štátneho úradníka) a zároveň mimo odvolacieho konania. EŠLP konštantne zastáva názor o porušení práva na spravodlivý súdny proces vtedy, keď k zrušeniu právoplatného rozhodnutia súdu došlo na základe mimoriadneho opravného prostriedku, ktorý nebol dostupný účastníkom konania, ale len generálnemu prokurátorovi, ktorý mal, čo sa týka aplikácie tohto inštitútu, voľnú úvahu (rozsudok EŠLP vo veci Brumarescu proti Rumunsku).

24. Z judikatúry EŠLP ďalej vyplýva, že prieskum právoplatných súdnych rozhodnutí musí rešpektovať zásadu „vlády práva“ a princíp právnej istoty. Konečné rozsudky by mali vo všeobecnosti zostať nedotknuté, zrušené môžu byť iba za účelom nápravy fundamentálnych chýb (rozsudok EŠLP vo veci Tishkevich proti Rusku). Fundamentálne pochybenie, ktoré opodstatňuje zrušenie rozhodnutia, môže podľa názoru EŠLP predstavovať napríklad omyl v právomoci, vážne porušenie súdneho procesu alebo zneužitie právomoci (rozsudok vo veci Luchkina proti Rusku). Mimoriadny prieskum by ale nemal byť skrytým odvolaním a možnosť dvoch právnych názorov na predmet konania nie je dôvodom na uskutočnenie takého prieskumu (rozsudok EŠLP vo veci Cornif proti Rumunsku, rozsudok vo veci Sizintseva a ostatní proti Rusku).

25. Z početnej judikatúry EŠLP možno vyvodit' kritický postoj EŠLP k mimoriadnym opravným prostriedkom, ktoré závisia od úvahy príslušného orgánu verejnej moci, či dôjde k podaniu takéhoto mimoriadneho opravného prostriedku alebo nie a následne k vyneseniu rozhodnutia, ktorým sa zruší právoplatné konečné rozhodnutie“ [pozri rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 357/2013, I. ÚS 216/2016, I. ÚS 277/2016 (poznámka: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „ÚS“, ide o odkaz na rozhodnutie ústavného súdu príslušnej spisovej značky)]. Ústavný súd v náleze zo 14. februára 2017 sp. zn. II. ÚS 793/2016 uviedol, že tieto „signály o medzinárodnoprávnej zodpovednosti za systémový problém v civilnom práve majú byť vyvážené Národnou radou Slovenskej republiky, exekutívou a v tomto špecifickom prípade aj generálnym prokurátorom v koncepcii (ne)podávania mimoriadneho dovolania“

26. Ústavný súd SR už opakovane konštatoval, že vadu, ktorá podľa judikatúry EŠLP pripúšťa mimoriadny prieskum, nemožno považovať skutočnosť, že na predmet konania existujú dva rozličné názory. Rozhodnutia EŠLP zdôrazňujú, že právoplatnosť rozhodnutia súdu nemá byť prelomená len z dôvodu dosiahnutia právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku) alebo iného právneho názoru. EŠLP tieto predpoklady prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov opätovne zdôraznil v rozhodnutiach vo veciach DRAFT-OVA, a.s. proti Slovenskej republike, PSMA, s.r.o. proti Slovenskej republike a COMPCAR, s.r.o. proti Slovenskej republike (I. ÚS 349/2015). Z predmetnej judikatúry EŠLP vyvodil Ústavný súd SR názor, podľa ktorého nie je možné meritórne prejednať mimoriadny opravný prostriedok subjektu odlišného od účastníka konania podaný „z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, aj keby bola vec po právnej stránke skutočne nesprávne posúdená“ (I. ÚS 274/2016).

27. V danom prípade generálny prokurátor namietal, že pri elektronickom doručovaní rozsudku súdu

prvej inštancie strane sporu (žalovanému) fikciou doručenia sa zásielka nevracia súdu, ale poštový podnik, ktorý doručenie vykonáva, zásielku skartuje, čím sú porušené ustanovenia Civilného sporového poriadku, a preto dochádza k zmareniu procesu doručovania. V tomto názore vychádzal z § 111 ods. 3 CSP, podľa ktorého sa písomnosť považuje za doručенú dňom vrátenia nedoručenej zásielky súdu.

28. Podľa názoru dovolacieho súdu pri uvedených tvrdeniach nevzal do úvahy aj ustanovenia zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) (ďalej len „zákon o e-Governmente“), ktorý je vo vzťahu k Civilnému sporovému poriadku v otázkach elektronického doručovania lex specialis.

29. Od 1. novembra 2018 majú sudy povinnosť stranám sporu doručovať zásielky elektronicke (§ 60f ods. 4 zákona o e-Governmente), a to tak, že najprv skúmajú, či má strana vytvorenú a aktivovanú elektronicke schránku. V prípade pozitivneho zistenia, súd doručuje písomnosť v elektronickej forme strane do aktivovanej elektronickej schránky. Ak elektronicke schránka strany nie je aktivovaná, zabezpečuje súd doručenie dokumentu - rozhodnutia súdu prostredníctvom poštovného podniku. Pričom elektronicke dokument sa vyhotoví v listinnej forme a poštový podnik ho doručuje strane sporu na adresu, ktorú uviedol súd (§ 31a ods. 1 zákona o e-Governmente). Doručenie listinného rovnopisu elektronickeho dokumentu má rovnaké právne účinky ako doručenie elektronickeho dokumentu (§ 31a ods. 3 zákona o e-Governmente). O výsledku doručenia informuje poštovný podnik súd vo forme informácie o výsledku doručenia, ktorá obsahuje jednoznačnú identifikáciu elektronickeho dokumentu. Údaje uvedené v informácii o výsledku doručenia sa považujú za pravdivé, pokiaľ nebol preukázaný ich opak (§ 31a ods. 6 zákona o e-Governmente). Pokiaľ si strana neprevzala listinný rovnopis elektronickeho dokumentu doručovaný prostredníctvom poštového podniku v odbernej lehote, na účely doručovania sa za deň vrátenia poštovej zásielky súdu považuje deň doručenia informácie o výsledku doručovania. Ak poštovú zásielku s listinným rovnopisom elektronickeho úradného dokumentu nemožno dodať adresátovi, na účely doručenia podľa osobitných predpisov sa za deň vrátenia poštovej zásielky odosielateľovi považuje deň doručenia informácie o výsledku doručovania. (§ 31a ods. 10 zákona o e-Governmente).

30. Podľa § 31a ods. 9 zákona o e-Governmente ak ide o doručovanie listinného rovnopisu elektronickeho úradného dokumentu platí, že orgán verejnej moci si odoslaním elektronickeho úradného dokumentu podľa odseku 1 vyhradil, že poštová zásielka, ktorej obsahom je listinný rovnopis tohto dokumentu, nemá byť vrátená; poštový podnik takú poštovú zásielku, ak ju nemožno dodať adresátovi, zničí do 30 dní odo dňa doručenia informácie o výsledku doručenia.

31. Pri doručovaní súdnej zásielky platí zákonná domnienka, že súd nepožaduje vrátenie nedoručenej poštovej zásielky, a poštový podnik poštovú zásielku, ktorá obsahuje listinný rovnopis elektronickeho dokumentu zničí v lehote 30 dní od doručenia. Zároveň podá odosielateľovi informácie o výsledku doručovania (§ 31a ods. 9 zákona o e-Governmente). V tejto veci sa na l. č. 349b súdneho spisu nachádza Informácia o výsledku doručenia listinného rovnopisu rozsudku žalovanému z 8. júla 2021, z ktorej je nesporné, že správa (rozsudok) nebola listinne doručená z dôvodu, že adresát si zásielku neprevzal v odbernej lehote. A dovetok, že zásielka bude do 30 dní skartovaná.

32. Podľa § 111 ods. 3 CSP ak nemožno doručiť písomnosť na adresu podľa § 106, písomnosť sa považuje dňom vrátenia nedoručenej zásielky súdu za doručenú, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvie.

33. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že okresný súd pri posudzovanom doručovaní rozsudku súdu prvej inštancie postupoval v súlade s vyššie uvedenými ustanoveniami zákona o e-Governmente. Rozsudok súdu prvej inštancie bol žalovanému doručovaný na adresu uvedenú v registri obyvateľov ako listinný rovnopis elektronickeho dokumentu prostredníctvom poštového podniku. Keďže si žalovaný zásielku neprevzal v odbernej lehote, poštový podnik zásielku skartoval v lehote do 30 dní od doručenia (§ 31a ods. 9 zákona o e-Governmente), a podal súdu prvej inštancie zákonom stanovenú informáciu o výsledku doručenia listinného rovnopisu. Uvedený záver, keďže prišlo k doručeniu rozsudku

žalovanému zákonným spôsobom, nemôže na účel posúdenia začatia plynutia zákonom stanovenej odvolacej lehoty zmeniť ani skutočnosť, že si následne dňa 9. júla 2021 žalovaný osobne prevzal rozsudok.

34. S poukazom na uvedené v spojení s § 111 ods. 3 CSP aj uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/44/2022 z 31. marca 2022 a závery v ňom obsiahnuté (body 18.-20. odôvodnenia) sú súladné so zákonom, pretože neprišlo k pochybeniu pri doručovaní prvoinštančného rozsudku žalovanému. Skutočnosť, že žalovaný nepodal v zákonom stanovenej lehote odvolanie a napokon ani nevyužil právo na podanie dovolania nie sú dôvody, ktoré by bolo možné považovať v zmysle zásady proporcionality dovolania generálneho prokurátora, za fundamentálne chyby súdneho konania a rozhodnutia. Dovolací súd v tomto prípade nezistil, že by bolo porušené právo žalovaného na spravodlivý súdny proces (právo na prístup k súdu).

35. Na základe uvedeného Najvyšší súd SR dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

36. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

37. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.